

Arrest

nr. 143 201 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 11 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 november 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2009 (en de aanvullingen van 08.12.2009, 12.08.2010 en 23.09.2010) werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: India

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legde een arbeidscontract voor bij [M. B.], d.d. 07.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.07.2011, stond uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zou afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 30.11.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De andere aangehaalde elementen, met name dat hij sinds 2005 in België zou verblijven, een asielaanvraag heeft ingediend in 2006, geïntegreerd zou zijn en zich steeds met eigen middelen zou hebben weten te handhaven, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel stavingsstuk voorlegt omtrent zijn vermeende integratie. Ook is het maar normaal dat betrokkene — in afwachting van zijn asielprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk zou trachten te benutten. Bovendien betekende hij reeds op 16.05.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder zou hebben geïntegreerd, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 12.05.2006 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14.07.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 17.07.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk iets meer dan 2 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog nooit in aanraking geweest is met de politie of met het gerecht en aldus geen gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en dat dit in disproportionaliteit zou zijn ten aanzien van het recht op de persoonlijke levenssfeer, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en een terugkeer in disproportionaliteit zou zijn met het recht op een persoonlijke levenssfeer, volstaat niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig

verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel als volgt toe:

“Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier met aan voldoet;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 12 juni 2009, ten onrechte ongegrond verklaarde;

Doordat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710);

Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624);

Doordat vastgesteld wordt dat aan het administratief dossier van betrokkene twee DV nummers werden toegekend;

Doordat verzoekende partij in het ongewisse verkeert of verwerende partij geoordeeld heeft op grond van een volledig en correct samengesteld administratief dossier;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt

verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Zo duidde verweerder dat het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract niet wordt weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging, nu het Vlaams Gewest op 30 november 2011 voor deze tewerkstelling weigerde een arbeidskaart B af te leveren. Verder wordt gemotiveerd dat het gegeven dat verzoeker sinds 2005 in België verblijft, hier een asielaanvraag indiende en is geïntegreerd evenwel kan worden weerhouden als voldoende grond voor het toekennen van een verblijfsmachtiging, nu allereerst geen enkel bewijs voorligt van de beweerde integratie, het daarnaast normaal is dat verzoeker in afwachting van een behandeling van zijn asielaanvraag zijn tijd in België zo nuttig mogelijk tracht te benutten, en tenslotte verzoeker reeds op 16 mei 2006 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en het feit dat verzoeker hieraan geen gevolg gaf en zich verder integreerde te wijten is aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf. Er wordt tevens aangegeven dat verzoeker wist dat zijn verblijf in het kader van de asielprocedure slechts tijdelijk was toegestaan en dat de duur van de procedure niet onredelijk lang was. Het gegeven dat verzoeker nooit in aanraking kwam met de politie of het gerecht wordt vervolgens niet weerhouden, omdat dit wordt verwacht van alle vreemdelingen die in België verblijven. Ten slotte wordt het ingeroepen gevaar voor het leven in het land van herkomst niet aanvaard, omdat hiervan geen begin van bewijs wordt geleverd en op dit punt geen enkel nieuw element wordt toegevoegd aan de elementen zoals verzoeker deze reeds naar voor bracht in het kader van zijn asielprocedure.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat aan zijn administratief dossier twee openbare veiligheidsnummers zijn toegekend en dat hij aldus in het ongewisse is of verweerder heeft geoordeeld op grond van een volledig en correct samengesteld dossier. De Raad merkt evenwel op dat de thans bestreden beslissing enkel een antwoord betreft op een door verzoeker bij schrijven van 11 juni 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing niet zou zijn ingegaan op de verschillende

door verzoeker in deze aanvraag aangevoerde elementen die de gegrondheid van zijn aanvraag dienden te staven, of dat deze met bepaalde aangehaalde elementen of in dit verband bij de aanvraag gevoegde stukken geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoeker aan dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kennelijk onredelijk zijn. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder bij de beoordeling van de gegrondheid van de door hem bij schrijven van 11 juni 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover hij beschikt tot zijn beoordeling zou zijn gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS